

L'estudiant de física quàntica

Deien que érem lliures per escollir, per això vaig triar-te a tu; per això en vas triar un altre. Deien que havíem de ser feliços i per això vaig fugir... Vaig capbussar-me en plans sobreposats i possibilitats remotes de realitats simultànies, d'universos en què em triaves. Ens van dir que triéssim un camí i el seguíssim i vaig estudiar l'única ciència amb què podria arribar a trobar-te.

La física em va ensenyar que la llibertat no existia; que jo t'estimava per una mandrosa acumulació de factors i la conjunció pretesament arbitrària de probabilitats, les mateixes que ens havien empès a mi als teus braços i a tu al desastre; que, si haguessis rectificat en adonar-te'n, hauries respost al mateix joc de nombres i atzars incontrolables; que sempre t'estimaria i que tu ja no ho faries mai; que, calculés com calculés, ell sempre acabaria matant-te. Però el pitjor va ser que el saber no pogués consolar-me.

Llavors vaig optar pel caos, per la implosió de la sopa primigènia i per la submissió de l'ordre dels déus al desori dels titans. Vaig perseguir-te la llum en cels sense estrelles, en estrelles fetes estralls i en trencadissos de cometes i astres desintegrant-se al xocar contra planetes gegants. Vaig embogir de ràbia i tu, navegant en una barca; creuant l'Aqueront plegada de mans. Tu oscil·lant amb monedes sobre les parpelles blanques. Jo suplicant a la quàntica una dimensió on trobar-te. On em triassis a mi. On ell no pogués tocar-te.

La llibertat reia mentre jo l'escanyava, i quan va ser mort vaig sentir-te altra vegada: "seré teva, vine a buscar-me". Sabia que estava lligat de mans quan vaig fixar-me la corda al coll, ja ho havia calculat abans. Deien que érem lliures per escollir... per això vaig triar-te.

Albert Kepler